

[A. C. Normann.]

vi har i frisk erindring, været dyrt, at vi ikke turde føre den rette økonomiske politik, fordi vi simpelt hen ikke kunne tage risikoen for en kortvarig valutanedgang i overgangsperioder. Derfor var vi f. eks. for længe om at lempe på kreditstramningen, og derfor kom en række importfrigørelser senere end ønskeligt, frigørelser, som kunne have presset nedad på prisniveauet på det pågældende tidspunkt.

Jeg glæder mig over i disse dage, at erhvervslederne, som selvfølgelig i princippet må se med sympati på alle forslag om lavere skatter, udtaler ængstelse for, at oppositionens program skal føre os ud i tilstande, hvor politiske indgreb på ny er nødvendige. Det er jo dette, vi længst muligt må søge at undgå.

I sin tid, da vi sloges med en vældig og vedholdende arbejdsløshed i en alt for lang årrække, mente, talte og skrev alle, som om det største af alle mål var nået, hvis vi nåede dertil, at arbejdsløsheden kunne blive udryddet.

De næste mange års onde spøgelse var valutamangelen. Den var tilsyneladende uudryddelig, fordi vi i en halv snes år bestandig lod vort forbrug stige lidt stærkere end produktionen, og i denne periode blev valutabalancens redning alle ønskers store mål.

Nu i dag er disse to store mål nået. Nu har vi overbeskæftigelse, og valutabalancen er på den rigtige side af nulpunktet, endda et godt stykke på den rigtige side. Og vi sidder denne gang ikke med den mangeårige nervøse fornemmelse af, at denne dobbelte stabilisering skyldes tilfældige årsager, tilfældige konjunkturer, men vi tror, at den vil kunne holde et stykke tid, hvis vi fortsat bærer os fornuftigt ad.

Det virkelig bemærkelsesværdige ved denne tilstand er jo den samtidige stærke stigning i beskæftigelsen og i valutareserven. Som regel har stærke indgreb imod en kritisk valutamangel fremmet arbejdsløsheden. Når foretagsomheden ikke led skade ved de nuværende regeringspartiers valutapolitik, således som det meget stærkt var spået, at det ville ske, skyldtes det nok for en stor del de to forhold, at vore foranstaltninger var beregnet på ikke at måtte øge omkostningsniveauet, således som de tid-

ligere krisemidler havde gjort det, og at man helt reformerede skatteafskrivningsreglerne, hvad der måske stærkere end noget andet bidrog til at styrke investeringslysten.

Forud for valget troede vel mange erhvervsfolk, der var blevet mistroiske ved tidligere erfaringer, at når dette valg var ovre, ville den nye regering, som fremgik deraf — uanset dens farve — gribe til oppositionspartiernes gamle krisemiddel, en forhøjelse af de direkte skatter. Men det var ikke denne regerings principielle politik at forhøje skatterne; derved skabtes mere optimisme og dermed et yderligere investeringsmotiv.

På tidspunktet for de 3 partiers overtagelse af regeringsmagten var den tillid til pengeværdien, der nu råder, en fornemmelse, som næsten var gået i glemme under mange foregående års for stærke omkostningsstigninger. Men følelsen af, at vi nu havde fået en regering, hvis hensigt det var at fastholde kronens værdi stærkest muligt, måtte få den følge, at folk på ny turde spare penge op.

Og befolkningen, derunder erhvervslivets ledere, fæstede heldigvis ikke lid til oppositionens spådomme om stigende skatter, stigende omkostninger og faldende pengeværdi. Havde de troet på disse mørke forudsigelser, kunne det have fået alvorlige følger både for forbruget og opsparingen og dermed for valutaen — det bør ikke overses, at det psykologiske moment i så henseende ofte kan spille en ganske afgørende rolle. Men nu fæstede de mere lid til regeringspartiernes vilje til at føre den samordningspolitik, der var fremhævet i samordningsudvalgets betænkning, hvis formand var professor Philip, og som var nærmere udformet i det radikale Nyborg-program, som vort parti gik stærkt ind for både før og efter regeringsskiftet.

Vort partis daværende politiske ordfører, den nuværende højtærede økonomiminister, hr. Bertel Dahlgaard, gjorde før valget en stor indsats for at få denne nye politik til at slå igennem og opnåede adskillige bifaldende bemærkninger, ja nærmest ligefrem tilslutning til den nye politik, fra det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Men efter regeringsdannelsen unddrog det ærede medlem hr. Erik Eriksens parti sig lod eller del i denne politik og gjorde alt, hvad